Ти не прийшла, тебе не бачу поруч...

У небі місяць повагом пливе,
промінням срібним землю засіває,
з-за хмар, скрививши рот щербатий свій,
сміється над моїм наївним серцем.

А ніч ховає від людей той сміх
у теплі твої сутінки...
Ти винна?
Ні, ти не винна...
Скільки не кричу —
я сам перед собою провинився...

Авжеж, не лжа мені заткала слух, —
помилку я з брехнею переплутав...
"Коли ти прийдеш?" — поспіхом спитав,
а треба запитать було: "Чи прийдеш?"